

længe paa det nærværende Standpunkt; der er kun en enkelt Side af Sagen, som jeg dog troer endnu burde fremhæves ved denne 1ste Behandling, og som ikke hidtil er gjort gjældende. Det forekommer mig nemlig, at netop fra det Standpunkt, hvorpaa Regjeringen selv har stillet sig med Hensyn til denne Sag, vil man vanskeligt kunne komme til det Resultat, hvortil Regjeringen er kommen. Regjeringen har nemlig egentlig afgjort det saakaldte Emancipationspørgsmaal ved Rescript af 28de Juli 1847, hvorved det, saaledes som det er udtalt i Præmisserne, bestemt er forudsat, at, naar Slaveriet endnu varede i 12 Aar, saa skulde der i denne Bedværen af Slaveriet ligge en Erstatning til Cierne. Det ligger allerede i en saadan Bestemmelses Natur, at den maa gaae ud fra den Forudsætning, at den Institution, hvorefter der handles, allerede er en saadan, at den i og for sig ikke længere kan bestaae med Moraliteten, med Humaniteten og med Tidens Fordringer, og at man kun ved en Art kunstigt Middell vil søge at vedligeholde den endnu i en vis Tid, for igjennem denne kunstige Vedligeholdelse at give en Erstatning til dem, der hidtil antages at have havt Fordeel deraf. Spørgsmaalet bliver nu, om de vedkommende Ciere af Slaverne have lidt mere ved, at Emancipationen er indtraadt i 1848, end om den først var indtraadt i 1859. Jeg troer, at det ved en nærmere Undersøgelse ikke vil være vanskeligt at vise, at det har været langt mere til Ciernes Fordeel, at Emancipationen indtraadte i 1848, end om den skulde være udsat til 1859, og det ligger væsentligt i den Omstændighed, at Coloniens Tilstand i 1848 var saaledes, at de Betingelser, som udtræves for saa lempeligt som muligt at kunne gjenne-gaae de Rystelser, der aldrig kunne udeblive ved en stor Befolknings Overgang fra en ufri til en fri Tilstand, vare tilstede i en ganske anden Grad i 1848, end man med næsten fuldfkommen Sikkerhed kan sige, at de kunde være tilstede i 1859, naar den Tilstand vedbliver, som Regjeringen vilde have fremkaldt ved sine Foranstaltninger. Det er nemlig aabenbart, at en Hovedbetingelse for Coloniens Belysning er en ikke ringe Arbejdsstyrke paa Plantagerne. Det er fremhævet i Præmisserne og i Bilagene

til det foreliggende Lovforslag, at dette netop er Hovedbetingelsen for Udviklingen paa Stedet, og at det er netop den Mangel paa denne Arbejdsstyrke, som man synes at spore som en Følge af Slavernes Frigivelse, der foranlediger de Tab, hvorfor man antager at Vedkommende skulde være udsatte. Det er i Bilagene til Lovforslaget udviklet, at Antallet af de tidligere Ufrie, allerede før Emancipationen traadte i Kraft, aarlig var aftaget med et ikke ringe Procentforhold, og det er ligeledes udviklet, at, dersom Aftagningen var bleven ved i samme Forhold, vilde den ufrie Befolkning i det Hele i 1859 være sunken ned til omtrent 12,000 Individier. Det er vel sagt, at det ikke kunde ansees for sandsynligt, at denne Aftagen vilde have fundet Sted i de følgende Aar i samme Grad, som inden Resc. af 28de Juli 1847 kom ud; men de Grunde, som i den Henseende ere paaberaabte, ville vistnok ved nærmere Undersøgelse findes at være aldeles utilstrækkelige; tværtimod er der overveieende Grunde, som tale for, at den ufri Befolkning vilde være aftagen i et endnu stærkere Forhold, navnlig fordi Lysten til at blive fri vilde være voxet i samme Forhold, som det Antal af Frie, ved hvis Side de Ufrie staae, var tiltaget, og som den Pris, for hvilken man kunde kjøbe sig fri, vilde aftage med hvert Aar, man nærmede sig den endelige Emancipation. Naar den ufrie Befolkning var sunken ned til 12,000 Individier, saa kunde der efter Forholdet imellem det Antal af disse, som arbeide paa Plantagerne, og dem, som ere i Byerne, ikke antages at have været mere end i det Høieste 9000 af disse Ufrie til Arbeide paa Plantagerne, og derfra maatte i det Ringeste gaae 2—3000 Invalider, Oldinge m. m., saaledes at den egentlige Arbejdsbefolkning paa Plantagerne vilde i 1859 være indskrænket til omtrent 7000 Arbeidere. Efter de Oplysninger, som foreligge, var den i 1848 imellem 11 og 12,000 Individier; Tilstanden i 1848 var altsaa i den Henseende væsentlig bedre, end den med Sikkerhed kan forudsæes at ville have været i 1859. Den successtve Aftagen af Arbejdsbefolkningen vilde have medført en successtve Forringelse af Plantageeierens Midler til at gjenne-gaae de Rystelser, som ikke vilde ude-